

Răpirea Basarabiei AR FI TREBUIT SĂ-I ÎNVEȚE PE ROMÂNII un lucru:

că dacă există vreun pericol pentru existența lor ca națiune acesta va veni de la nord. Dacă este vreun element ADEVĂRAT DUȘMAN AL ELEMENTULUI ROMÂN ESTE ACEL RUSESC, care nu din întâmplare, din neîngrijire pune în pericol existența noastră, ci LUCREAZĂ CU CONȘTIINȚĂ LA DISTRUGEREA EI. Acest PERICOL l-au simțit TOȚI ROMÂNII, acei ce și-au iubit într-adevăr poporul și care au binemeritat de patria lor.

Toată dezvoltarea noastră națională este datorită LUPTEI NEÎMPĂCATE ÎN CONTRA ACESTUI ELEMENT COTROPITOR, luptă în mare parte susținută cu ajutorul Apusului.

În asemenea împrejurări, A FACE POLITICĂ RUSEASCĂ ESTE DE A DA NOI ÎNȘINE ARMA ÎN MÂINILE UCIGAȘULUI , este A TRĂDA INTERESELE CELE MAI SFINTE ale cauzei ROMÂNE ”.

– A. D. XENOPOL –

CELE 12 INVAZII RUSEȘTI ASUPRA TERITORIILOR ROMÂNEȘTI

Vecinul rus: 12 la 1.

Titlul nu reprezintă scorul unei partide de fotbal cum s-ar părea și nici al unei alte întreceri sportive.

El este tristul rezultat al unor încălcări teritoriale dintre două țări pe care destinul istoric le-au adus în vecinătate: Rusia și Țările Românești.

De curând rușii, prin reprezentanții lor politici, ne-au

certat într-o formă neadecvată și neutilizată în relațiile diplomatice uzuale.

L-au incriminat pe șeful statului roman că a îndrăznit să afirme că și el, ca român, ar fi ordonat, în 1941, trecerea Prutului pentru a ne recupera un pământ, cu neîndoielnice drepturi istorice, al nostru. Să vedem, în rezumat, desfășurarea acestui 12 la 1, acestor încălcări de frontiere de-a lungul perioadelor istorice.

După căderea Constantinopolului, în 1453, principatul moscovit, devenit prin cuceriri successive de teritorii și etnii, Marea Rusie, se erijează în moștenitoarea culturii și misiunii istorice a Bizanțului.

Primul contact politic mai direct cu această țară se petrece în anul 1711, când Domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, care voia să scape de vasalitatea turcească, încheie un tratat cu Petru I, Țarul Rusiei.

Între altele, se specifică:

“Frontiera principatului Moldovei este determinată, după drepturile sale din vechime, de către Nistru, Camenița, Bender, inclusive teritoriul Bugeacului, Dunărea, Valahia, Marele Ducat al Transilvaniei și granițele deja cunoscute cu teritoriul Poloniei”

1. Este primul act prin care Rusia recunoaște frontierele legitime ale Moldovei.

Urmează războiul ruso-turc cu înfrângerea rușilor la Stănilești.

I. În anul 1739 izbucnește un nou război ruso-turc. Armatele rusești invadează Moldova, cum se va întâmpla de multe ori în istoria noastră. Pacea se încheie la Iași și rușii părăsesc pământul românesc. Este prima invazie rusească la noi.

II. În 1768 rușii se încaieră din nou cu turcii. Armatele rusești invadează Țările Române. Caterina II cerea anexarea celor două provincii la Rusia sau cel puțin independența lor, cu gândul de a le anexa într-un viitor apropiat.

Aceste cereri neliniștesc însă Austria și Prusia care se opuneau dorințelor de expansiune spre sudul Europei, a Rușilor. Se încheie tratatul de la Kuciuc-Kainardi.

III. Anul 1787 aduce un nou război ruso-turc. Ca de obicei, rușii trec pentru a treia oară Nistrul. În Tratatul de pace de la Iași (1792) turcii, bătuți, sunt obligați să cedeze Rusiei ținutul dintre Bug și Nistru, cunoscut sub numele de Transnistria. Iată-i pe ruși ajunși vecini pe Nistru.

De-acum începe tragedia noastră, căci nesațitul rusesc este de nestăvilit. Sub forma diferitelor „Pan”-uri (pan-ortodoxism, pan-slavism, pan-comunism) se ascundea, de fapt, intenția lor de a ajunge la Adriatică, trecând peste noi.

IV. În 1806, o nouă înfruntare ruso-turcă îi aduc din nou pe ruși în țările române. Europa se neliniștește din nou, căci acum era vorba de împărțirea Imperiului Otoman, ajuns în starea de „om bolnav al Europei”.

Au loc neîntrerupte negocieri: Franța cu turcii, Austria, cu rușii, din nou Franța, cu Rusia etc. În toate aceste negocieri se punea problema țărilor noastre pe care le „pohteau” și rușii și austriecii.

Nu se ajunge la nicio înțelegere și armatele rusești sunt obligate să se retragă peste Nistru.

Norocul ne-a surâs, căci aceste „pohte” nepotolite ale rușilor și austriecilor s-au neutralizat reciproc.

Rezultatul acestor ocupații succesive ale Moldovei și Munteniei a fost devastator.

Iată ce observau chiar și străinii: „locuitorii mai erau expuși, în afara acestor rechiziții, să le spunem regulate, la tot felul de abuzuri, hoții, jafuri, care îi aduceau la nivel de sărăcie”.

Sau „... armata rusă distrusese în așa măsură această țară (Valahia), încât la începutul anului, ea nu mai oferea decât imaginea unui deșert”. (Meriage către guvernul francez) 2

V. O nouă încălcare a teritoriului român (a cincea) se petrece în 1811, cu ocazia unui nou război ruso-turc. Turcii sunt bătuți. Li se cere cedarea Moldovei până la Siret. Dar cum Napoleon decisese atacarea Rusiei, aceștia se grăbesc să încheie pacea cu otomanii, mulțumindu-se cu provincia dintre Nistru și Prut.

Și cu toate că turcii nu aveau dreptul de a ceda ceva ce nu le aparținea (firmamentele turco-moldave din anii 1500 erau clare), rușii ne răpesc Basarabia și începe procesul de rusificare a ei.

VI. Cu ocazia răscoalei Eteriei contra turcilor și încercarea de implicare a provinciilor românești în ea, în anul 1821, trupele rusești ne invadează din nou cu nelipsitele încălcări și pauperizare a populației române.

VII. Anul 1828 îi aduce din nou pe ruși în țară. Ei invadează Moldova și Dobrogea pe care le ocupă timp de 6 ani. Sărăcia la care ajunseseră românii, era extremă:

„Ocupația rusească a venit cu cortegiul ei de rele: jafurile insuportabile, cererea continuă de căruțe pentru transporturi, brutalitățile și maltratările ce cădeau asupra poporului”³

VIII. Revoluția română din 1848 a fost și ea înăbușită prin intervenția trupelor ruse ce invadează pentru a opta oară spațiul românesc.

Convenția de la Balta-Liman stipulează între altele, staționarea în țările noastre a 35.000 de soldați ruși.

IX. 1853. O nouă invazie rusească. Se jefuiește visteria statelor noastre. Dar în 1854, statele europene declară război Rusiei și asediază Sevastopolul. La încheierea păcii, se restituie Moldovei sudul Basarabiei.

X. 1877. Războiul de Independență. Principatele Române, reunite sub sceptrul lui Carol I, intră în războiul ruso-turc ca aliate ale Rusiei.

Drept răsplată, rușii, care printr-o convenție parafată de însuși împăratul Rusiei recunoștea drepturile românești și integritatea teritorială, ne răpesc cele trei județe din sudul Basarabiei, încorporate Moldovei în 1857.

1918. Basarabia, prin decizia poporului ei, revine la sânul națiunii române de unde fusese răpită în 1811.

XI. România este ruptă din nou. Prin pactul Ribbentrop-Molotov, rușii ne răpesc iarăși Basarabia.

Printr-un ultimatum brutal, dușmănos și necivilizat ni se acordă trei zile pentru evacuarea întregii provincii, cu toată administrația ei.

Apoi armata română, ce avea ordin să nu riposteze, este umilită și fugărită până la Prut.

1941. România, în alianță cu foștii prieteni ai rușilor, „fasciștii” germani, trec înapoi Prutul.

Armata română, ultragiată și umilită în 1940, primește ordinul de la Antonescu: „Vă ordon, treceți Prutul!”

Astfel, am recuperat ceea ce era al nostru, ceea ce este al nostru. O reparație istorică a dreptului poporului nostru de a dispune de viața lui.

XII. A douăsprezecea, și sperăm ultima invazie rusească, are loc de 23 August 1944. trupele comuniste rusești ne ocupă și ne impun legea lor timp de jumătate de secol.

Așadar, de-a lungul ultimelor trei secole din istoria noastră am suferit 12 invazii rusești. De 12 ori aceste armate au tercut Nistrul și Prutul, cu direcția spre vest, jefuind și umilind țările românești, în avântul lor agresiv de a-și mări imperiul.

Astăzi, diplomația rusească ne acuză că în anul 1941 am îndrăznit să recuperăm ceea ce este al nostru: Basarabia și ținuturile Bucovinei.

Și ne acuză într-o formă expresivă, cinică și fățarnică, specifică, de altfel, politiciii rusești că ne-am aliat cu fascistul Hitler pentru a ne recupera ceea ce ei, rușii, ne răpiseră, în alianță cu același fascist Hitler, atunci când au încheiat înțelegerea de a împărți Europa între ei.

„Vă ordon, treceți Prutul!” a însemnat în 1941 o reabilitare a noastră ca popor, o reparație istorică a armatei române ce fusese agresată și umilită.

Orice bun român nu poate fi decât de acord cu această chemare la denmitate.

Ne bucură faptul că șeful statului român ne-a readus-o în memorie.

1. D.A. Sturdza și Golescu Vartic: Convention et Traité de la Roumanie (Bucarest 1874)
2. A.D. Xenopol, Histoire de Roumains (Paris 1896)
3. A.D. Xenopol, Op. citată

„Permanente” Nr. 7-8 /2011

Autor Nicolae Roșca – timpul.md/articol/arhivele-nu-ard-